

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Jany Komínkové a JUDr. Václava Roučky v právní věci **žalobkyně Západočeské obalovny s.r.o.**, se sídlem Plzeň-Koterov, Na Hradčanech 618/91, zastoupena JUDr. Václavem Vladařem, advokátem, se sídlem Plzeň, Borská 13, proti **žalovanému Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 1387/7 (od 1.1.2013 právní nástupce Celního ředitelství Plzeň), v řízení o žalobě proti rozhodnutím Celního ředitelství Plzeň ze dne 3.5.2012 č.j. 560-2/2012-160100-21, č.j. 560-3/2012-160100-21, č.j. 560-4/2012-160100-21 a č.j. 560-5/2012-160100-21

t a k t o :

I. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 3.5.2012 čj. 560-2/2012-160100-21, č.j. 560-3/2012-160100-21, č.j. 560-4/2012-160100-21 a č.j. 560-5/2012-160100-21 a rozhodnutí Celního úřadu Plzeň ze dne 8.9.2009 čj. 10658-14/2009-166500-031, čj. 1058-15/2009-166500-031, čj. 10658-16/2009-166500-031 a čj. 10658-17/2009-166500-031 se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 16.800,- Kč k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Václava Vladaře do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení shora označených rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň, jimiž bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti rozhodnutím Celního úřadu Plzeň rovněž označeným ve výroku tohoto rozsudku, kterým byla žalobkyni dodatečně vyměřena spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období prosinec 2007 za zdaňovací

období prosinec 2007 na částku 194.700,- Kč, za zdaňovací období březen 2008 ve výši 154.865,- Kč, za zdaňovací období duben 2008 ve výši 166.477,- Kč a za zdaňovací období květen 2008 ve výši 102.599,- Kč.

Žalobkyně v žalobě tvrdila, že správní orgán postupoval v rozporu se základními zásadami právního řádu, když na základě podkladů předložených žalobkyní nejprve jejímu nároku vyhověl a následně při kontrole své rozhodnutí zrušil a uložil žalobkyni plnění dříve poskytnuté správním orgánem vrátit. Tento postup zakládá podle žalobkyně naprostou nepředvídatelnost rozhodování správních orgánů a neumožňuje právní jistotu při rozhodování správních orgánů. Rovněž vylučuje řádný výkon práv účastníka správního řízení. Správní orgány jsou ve smyslu § 5 odst. 3 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu povinny podle žalobkyně šetřit práva daňových subjektů, (tedy i práva nabytá v dobré víře v rozhodnutí správního orgánu), a nelze tak v případě pochybení správního orgánu přenést odpovědnost za toto pochybení na účastníka správního řízení.

Dále žalobkyně tvrdila, že spotřební daň jí byla vrácena v souladu se zákonem a měla na její vrácení nárok. Žalobkyni bylo při prováděné daňové kontrole sice správním orgánem vytčeno, že na fakturách chybí kód nomenklatury, sazba spotřební daně a výše spotřební daně celkem, avšak v kontextu dalších předložených dokumentů k žádosti o vrácení spotřební daně byly doloženy veškeré údaje ve smyslu § 56 odst. 8 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních. Žalobkyně tvrdila, že od společnosti Vodohospodářské stavby s.r.o. odebírala extra lehký topný olej TOLEX (dále jen „LTO“) na základě faktur vystavených dodavatelem PETROL Plzeň spol. s.r.o., které mají shodné datum uskutečnění zdanitelného plnění a znějí na stejné množství LTO a obsahují všechny požadované náležitosti, přičemž důvodem těchto účetních operací, kdy rovněž kupní cena včetně částky spotřební daně byla na žalobkyni ihned přefakturována, je skutečnost, že společnost Vodohospodářské stavby s.r.o. jako velká společnost může dojednat výhodnější obchodní podmínky a jako společník žalobkyně s podílem ve výši 50% na základním kapitálu žalobkyně má na její hospodářské činnosti vlastní zájem.

Dále žalobkyně tvrdila, že v odvolání proti rozhodnutím Celního úřadu Plzeň sdělila správnímu orgánu, že má k dispozici opravené faktury obsahující všechny požadované údaje s tím, že je měla k dispozici již před zahájením daňové kontroly, neboť jí tyto společnost Vodohospodářské stavby s.r.o. vystavila a předala ihned po vystavení původních, a to krátkou cestou prostřednictvím zaměstnance strany žalující. Jelikož v té době již na základě „neúplných“ faktur došlo ze strany Celního úřadu Plzeň k vrácení spotřební daně, tyto opravené faktury byly založeny a zaměstnanec žalobkyně, zastupující ji při daňové kontrole, o jejich existenci nevěděl. Žalobkyně tvrdila, že mohla být v rámci daňové kontroly vyzvána správním orgánem k předložení faktur s úplnými údaji, čímž by se administrativnímu nedopatření předešlo.

Žalobkyně tvrdila, že nárok na vrácení spotřební daně jí svědčí i na základě faktur společnosti PETROL Plzeň s.r.o., předkládaných spolu s fakturami neúplnými jak při podání daňových přiznání, tak i při provádění daňové kontroly, neboť podle § 8 odst. 3 zák. č. 280/2009 Sb., má správce daně brát v úvahu vždy skutečný obsah právního úkonu. Z listin předložených k daňovým přiznáním podle žalobkyně jednoznačně vyplývá, že žalobkyně odebrala LTO přímo od společnosti PETROL Plzeň s.r.o., kdy tento dodavatel vyznačil na

fakturách řádně všechny údaje a kdy fakturace přes společnost Vodohospodářské stavby s.r.o. byla pouze účetní operací, tedy úkonem formálně právním. Žalobkyně namítala, že při podání daňových přiznání správce daně postupoval podle uvedeného ustanovení, kdežto v rámci daňové kontroly dal přednost stavu formálně právnímu.

Správní orgány postupovaly podle žalobkyně v rozporu s § 92 odst. 2 zák. č. 280/2009 Sb., když nebylo doplněno dokazování skutečnosti tvrzené žalobkyní, že společnost Vodohospodářské stavby s.r.o. opravené faktury vystavila a žalobkyni předala.

K žalobě se vyjádřilo Celní ředitelství Plzeň, jakožto žalovaný do účinnosti zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, kdy se nástupcem žalovaného stalo Generální ředitelství cel. Ve vyjádření se uvádí, že při posuzování oprávněnosti nároku na vrácení spotřební daně prověřuje správce daně výlučně doklady osvědčující realizaci prodeje, a to i v daňové kontrole. Tento názor vychází z ust. § 5 a § 56 odst. 8 zákona o spotřebních daních. Žalobkyně byla vyzvána k předložení dokladů při zahájení daňové kontroly a při jejím ukončení. Do protokolu o ústním jednání bylo účastníkem podepsáno, že mu nejsou známy žádné jiné důkazy a důkazní prostředky. Při jednání dne 17.7.2009 byla přítomna i účetní žalobkyně paní I. L. Dále od tohoto jednání do uzavření daňové kontroly uplynula další dostatečná lhůta k případnému předložení nebo navržení dalších důkazních prostředků. Celní úřad sice faktury přijal a nárokovanou daň žalobkyni vrátil, avšak nebyl k tomuto oprávněn, neboť nesplňovaly požadavky pro vrácení daně. Požadované údaje obsahovaly pouze faktury ostatních subjektů, nikoliv konečná faktura mezi žalobkyní a Vodohospodářskými stavbami s.r.o., přičemž předmětem kontroly jsou pouze tyto faktury, a pokud tyto neobsahují stanovené náležitosti, nelze daňovému subjektu přiznat nárok na vrácení daně. Nezákonný stav, kdy byla vrácena žalobkyni spotřební daň, nelze podle žalovaného akceptovat a bylo nutné jej napravit, což se stalo při provedené daňové kontrole, která pochybení zjistila a na základě tohoto zjištění byla spotřební daň žalobkyni doměřena. Podle žalovaného je daňový subjekt povinen znát svá práva a povinnosti, neznalost zákona neomlouvá, a má tedy být srozuměn s dikcí zákona, který jasně určuje, za jakých podmínek bude spotřební daň daňovému subjektu navrácena. Ze situace, kdy celní úřad přijal doklady předložené daňovým subjektem, nelze podle žalovaného a priori předpokládat správnost těchto předložených dokladů. Pro tyto případy zákon stanovuje podle žalovaného institut daňové kontroly, který slouží k nápravě nesprávností vzniklých při daňovém řízení, jak ze strany daného subjektu, tak i ze strany celních orgánů. V daném případě bylo zjištěno pochybení obou subjektů, a podle žalovaného tento stav musí být zhojen, neboť žalobkyně nebyla od samého začátku oprávněna k navrácení spotřební daně. Podle žalovaného se nejedná o pouhý formální nedostatek, nýbrž o zásadní nesplnění zákonem stanovené povinnosti. Podle žalovaného není v dikci celních orgánů ulehčovat daňovým subjektům plnění zákonných podmínek. Žalobkyně měla vědět, jaké náležitosti mají mít jí předkládané faktury. Z těchto důvodů navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

Součástí správního spisu, která se týká vyměřovacího řízení, jsou fotokopie přiznání k uplatnění nároku na vrácení spotřební daně za měsíce prosinec 2007, březen 2008 a květen 2008. Protokolem o jednání ze dne 23.6.2009 byla u žalobkyně zahájena daňová kontrola týkající se přiznání nároku na vrácení spotřební daně z minerálních olejů ve zdaňovacích obdobích od ledna 2007 do prosince 2008. V tomto protokolu je uvedeno, že správce daně v souladu s § 16 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků číslo 337/1992 Sb., požaduje podání

vysvětlení týkající se předmětných přiznání a předložení originálu dokladů prokazujících nákup minerálních olejů. Při ústním jednání dne 17.7.2009 sdělila účetní žalobkyně I.L. ke zjištění, že faktury č. 51007097 ze dne 3.1.2008, čj. 51007089 ze dne 14.12.2007, č. 51107017 ze dne 23.11.2007 a č. 51208020 ze dne 16.4.2008 neobsahují všechny náležitosti, že přefakturování LTO bylo v některých případech jen z finančních důvodů, že dodavatel na těchto fakturách je zároveň společníkem žalobkyně a u faktur je přiložena faktura, na kterou LTO nakoupil. Podle této svědkyně se domnívali, že je to dostačující. Podle zprávy o výsledku daňové kontroly ze dne 2.9.2009 čj. 10658-12/2009-166500-031, projednané 8.9.2009, na výše označených fakturách od dodavatele Vodohospodářské stavby s.r.o. nejsou uvedeny kódy nomenklatury, sazba spotřební daně a výše spotřební daně celkem, tedy náležitosti vyžadované ust. § 56 odst. 8 zákona o spotřebních daních. Celkově podle zprávy o výsledku daňové kontroly bylo neoprávněně nárokováno 66 592 litrů minerálních olejů, čímž došlo k úniku na spotřební daní ve výši 518.641,- Kč. Na podkladě této zprávy Celní úřad Plzeň vydal dne 8.9.2009 výše označené dodatečné platební výměry.

Součástí správního spisu, který není číslován ani neobsahuje spisový přehled, jsou pouze odvolání proti rozhodnutím Celního úřadu Plzeň čj. 10658-14/2009-166500-031, čj. 10658-15/2009-166500-031 a čj. 10658-17/2009-166500-031, v nichž žalobkyně argumentovala obdobně jako v žalobě s tím, že odkázala na ust. § 2 odst. 7 zák. č. 337/1992 Sb. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 29.12.2009, kterými byla zamítnuta odvolání do dodatečných platebních výměrů uvedených ve výroku tohoto rozsudku, byla zrušena rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 7.12.2011 sp. zn. 30 Af 8/2010 a sp. zn. 30 Af 10/2010 pro nedostatek odůvodnění. Podle názoru soudu se žalovaný nevyrovnal se skutečnostmi namítanými v odvolání, že na základě týchž podkladů, jež celní úřad požadoval při daňové kontrole za nedostačující, původně nárok na vrácení spotřební daně uznal. Z pohledu soudu je tento nedostatek odůvodnění zásadní především z hlediska předvídatelnosti rozhodování správních orgánů.

V nových rozhodnutích Celní ředitelství Plzeň zopakovalo, že při posuzování oprávněnosti nároku na vrácení spotřební daně (i v daňové kontrole) prověřuje správce daně výlučně doklady osvědčující realizaci prodeje minerálních olejů, což vychází z ust. § 5 a § 56 odst. 8 zákona o spotřebních daních. Z toho důvodu není možné doklady předložené daňovým subjektem v rámci daňové kontroly považovat za doklady dokazující oprávněnost nároku na vrácení spotřební daně, neboť tyto doklady neobsahovaly zákonem předepsané náležitosti. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně byla k předložení dokladů vyzvána při zahájení daňové kontroly a při jejím ukončení a že účastníkem bylo do protokolu podepsáno, že mu nejsou známy žádné jiné důkazy. Žalovaný poukázal na skutečnost, že při jednání dne 17.7.2009 byla přítomna jednání i účetní žalobkyně a od tohoto jednání, kdy se účastník dozvěděl o neuznání předložených důkazních prostředků, do uzavření daňové kontroly uplynula dostačující lhůta pro předkládání nebo navrhování dalších důkazních prostředků.

Žalovaný dále uvedl, že celní úřad, který původně faktury přijal a nárokovanou daň žalobkyni vrátil, nebyl oprávněn tyto faktury přijmout, neboť nesplňovaly zákonné požadavky. Tyto faktury, jak bylo následně také zjištěno při daňové kontrole, neobsahovaly zákonné údaje opravňující žalobkyni k vrácení spotřební daně. Tyto faktury obsahovaly pouze údaje ostatních subjektů, ovšem konečná faktura od Vodohospodářských staveb s.r.o. nikoli. Předmětem kontroly celních orgánů daňového subjektu jsou pouze faktury mezi tímto

daňovým subjektem a prodejcem a tyto faktury musí obsahovat stanovené náležitosti. Celní úředník, který faktury přijal a vrátil žalobkyni spotřební daň, tyto faktury však neměly být celním úřadem uznány, neboť neobsahovaly požadované údaje. Takovýto nezákonný stav nelze akceptovat a je nutné jej napravit, což se stalo při provedené daňové kontrole, která toto pochybení zjistila a na základě tohoto zjištění byla spotřební daň doměřena. Podle žalovaného daňový subjekt je povinen znát svá zákonná práva a povinnosti. Ze situace, kdy celní úřad přijme doklady předložené daňovým subjektem, nelze podle žalovaného a priori předpokládat správnost těchto předložených důkazů. Pro tyto případy zákon stanovuje institut daňové kontroly, který slouží k nápravě nesprávností vzniklých při daňovém řízení, a to jak ze strany daného subjektu, tak i ze strany samotných celních orgánů. V daném případě bylo podle žalovaného zjištěno pochybení obou subjektů, daňového subjektu, který tyto nedostatečné faktury předložil, a celního orgánu, který je přijal a akceptoval. Žalobkyně nebyla od samého začátku oprávněna k navrácení spotřební daně a tento stav musel být zhojen. Nejednalo se o pouhý formální nedostatek, nýbrž o zásadní nesplnění zákonem stanovené povinnosti. Není v gesci celních orgánů pozměňovat nebo ulehčovat splnění zákona a podmínek v něm stanovených. Žalobkyně měla podle žalovaného vědět, jaké náležitosti mají mít faktury.

O žalobě rozhodl soud bez jednání podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, neboť účastníci ve stanovené lhůtě nevyjádřili nesouhlas s takovým způsobem vyřízení věci.

Nejprve je namístě připomenout, že zatímco před správcem daně prvního stupně se postupovalo výhradně podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, odvolací řízení po zrušení krajským soudem probíhalo již podle zákona č. 280/2009 Sb., (dále jen daňový řád). Přestože odvolací námitky směřují do ust. zákona č. 337/1992 Sb. a žalobní do daňového řádu účinného od roku 2011, napadají obsahově stejná ustanovení, tj. stejné principy.

Žalobkyně tak odvolací námitku do ust. § 2 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb. preformulovala v žalobě na ust. § 8 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb. Obsahově se jedná o totéž. Podle § 8 odst. 3 nového daňového řádu správce daně vychází ze skutečného obsahu právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní.

Soud shledal porušení této zásady v tom, že se žalovaný opíral pouze o formální nedostatky faktur vystavených Vodohospodářskými stavbami s.r.o., přestože nezpochybňoval, že v dalších *současně* předkládaných listinách (subdodavatelských fakturách) všechny požadované údaje ve smyslu § 56 odst. 8 zákona č. 353/2003 Sb. obsaženy byly. Žalovaný naopak úplnost údajů v kontextu všech listin, předkládaných k žádosti o vrácení daně, výslovně přiznal v napadených rozhodnutích.

Dále žalobkyně v žalobě namítala porušení ust. § 5 odst. 3 zákona č. 208/2009 Sb., podle něhož správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní. Ust. o ochraně práv účastníků daňového řízení bylo předtím upraveno v ust. § 2 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků.

Porušením tohoto ust. nepochybně je postup správního orgánu, který vlastní pochybení, tj. původní nesprávné přijetí faktur neobsahujících kód nomenklatury, sazbu spotřební daně a výši spotřební daně celkem, označil za pochybení daňového subjektu. Podle názoru žalovaného nebyl daňový subjekt oprávněn faktury s chybějícími náležitostmi vůbec správnímu orgánu předložit. Taková úvaha není správná. Žalobkyně se domnívala, a dlouhodobý přístup ze strany správních orgánů jí dával za pravdu, že jí předkládané doklady k žádosti o vrácení spotřební daně jsou dostačující, neboť v souhrnu obsahují všechny náležitosti uvedené v § 56 odst. 8 zákona o spotřební dani. Skutečnost, že správní orgán zpětně svůj názor mění, narušuje jak právní jistotu daňového subjektu, tak i jeho majetkové poměry založené vrácením daně.

Stěžejní námitku představuje porušení principu tzv. předvídatelnosti rozhodnutí správního orgánu a s tím spojeného požadavku právní jistoty. Zásada předvídatelnosti v zákoně č. 337/1992 Sb. nebyla explicitně vyjádřena. Lze ji však aplikovat i na řízení před celním orgánem prvního stupně, neboť její platnost pro daňové řízení byla odvozena (viz např. rozsudek NSS 8 Afs 59/2005-83 z 20.7.2007) z ust. § 177 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Podle tohoto ust. základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 se použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Nový daňový řád již požadavek jednotného rozhodování daňových orgánů upravuje v ust. § 8 odst. 2, podle něhož správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Předvídatelností veřejné správy v tomto smyslu je nutno chápat především *požadavek jednotného a racionálního rozhodování* (rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) čj. 8 Afs 27/2008-51 ze dne 29.12.2009). *Z tohoto principu plyne právo každého na stejné rozhodování v typově obdobných případech, což současně vylučuje libovůli při aplikaci práva.* (z rozsudku NSS 2 Aps 2/2009-52 ze dne 2.12.2009).

Za projev libovůle označil Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 654/03 situaci, kdy je rozhodnutí *pro účastníka řízení s ohledem na dosavadní stav řízení, stav dokazování, existující procesní situaci a především uplatněné právní námitky překvapivé*.

Je zřejmé z cit. výkladu principu předvídatelnosti, že v daném případě došlo k nedodržení této zásady. Správce daně nepochybně, že se skutkový stav, který zde byl v době přiznání nároku na vrácení daně, v průběhu daňové kontroly nezměnil. Z téhož skutkového stavu však byly vyvozeny opačné závěry, než při rozhodování o nároku na vrácení daně. Rozhodnutí celních orgánů vydaná po provedené daňové kontrole tak jsou rozhodnutími překvapivými ve smyslu výše cit. nálezu Ústavního soudu. Nejednotný, a tudíž nejasný způsob rozhodování správce daně prvního stupně je jednoznačně v rozporu s § 8 odst. 2 daňového řádu.

Požadavku předvídatelnosti rozhodnutí rozhodně neodpovídá, jestliže správní orgán odůvodnil odebrání (majetkového) práva nabytého rozhodnutím téhož orgánu výhradně svým pochybením, tj. že se vlastně spletl, a proto nabyté právo odebírá.

Kontrolní oprávnění správce daně mohou být uplatňována jen za podmínek, které stanoví zákon, a způsobem, jenž odpovídá smyslu a účelu příslušných zákonných ustanovení. Smyslem a účelem těchto základních ústavních pravidel je jednak zajistit předvídatelnost procesních postupů a rozhodovací praxe orgánů veřejné moci, jednak zaručit, že tyto postupy a tato rozhodovací praxe se budou pohybovat v mezích hodnot a účelů, které ústavní pořádek ochraňuje a má za žádoucí. Moderní materiální právní stát je nutně omezený ve svých pravomocech - jistě jej to činí v určitých ohledech méně akceschopným než diktatury či autoritativní režimy, ovšem toto negativum je vyváženo procesním komfortem adresátů práva, a tedy jejich přiměřenou jistotou o tom, jak a kdy bude stát zasahovat do jejich právní sféry. (rozsudek NSS 9 Afs 110/2007-102 ze dne 8.7.2007)

Žalobní námitky směřovaly i do ust. § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., ohledně doplnění dokazování o opravené faktury. Podle svého názoru měla být žalobkyně k jejich předložení v odvolacím řízení vyzvána.

Nepochybně lze souhlasit se žalobkyní, že mohla být v odvolacím řízení k předložení opravených faktur vyzvána, a řízení mohlo být doplněno ve směru jejího tvrzení o existenci opravených faktur již před zahájením daňové kontroly. Stejně tak mohla žalobkyně učinit opravené faktury součástí odvolání. Otázka opravených faktur zůstala tak nevyjasněna a může být předmětem dalšího postupu správních orgánů. Na právní závěr soudu o porušení zásady předvídatelnosti v důsledku vlastního pochybení správního orgánu však tato skutečnost nemá vliv.

Z vyložených důvodů soud zrušil napadená rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.r.s., a to pro vady řízení spočívající v porušení výše popsanych ust. daňového řádu. Jelikož stejné vady provázely i celé řízení před celním úřadem, byla zrušena také rozhodnutí vydaná v prvním stupni.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního a žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 12.000,- Kč a náhrada za zastupování spočívající ve dvou úkonech právní služby po 2.100,- Kč a dvou režijních paušálech po 300,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo

svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 3. dubna 2013

JUDr. Petr Kuchynka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková